

AVUSTRALYA'da ELELE

AVUSTRALYA
BATI TRAKYA TÜRKLERİNDEN
HİKÂYE VE ŞİİRLER

Yazar ve Şairlerimiz Dernek Binamız Önünde

Arka sıra soldan: Hasan Meyzinoğlu, Feriha Reşitoğlu, Neclâ Alioğlu,
Dursun Hasan. Ön sıra soldan: Nadir Celil, Sacide Dede,
Sayde Ahmetoğlu, Rukiye İbrahim

ELELE
Kültür Serisi : 1

AVUSTRALYA

BATI TRAKYA TÜRKLERİNDEN

HİKÂYE ve ŞİİRLER

1968 - 1998

Hazırlayan

Sihem İMAM-HÜSEYİN

Temmuz 1998
Melbourne - Avustralya

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ	4
-------------	---

Şiirler

SAYDE AHMETOĞLU	
Nasihat	5
Sessizce	5
Anne Ferya	5
Arkadaş	6
Anam Üzülme	6
NECLÂ ALİOĞLU	
Babacığım	6
KÂMİL ATASOY	
Gurbette Anaya Mektup	7
SACİDE DEDE	
Sevgi	7
Erkeğim	7
NADİR CELİL	
Özlem	8
Kadın	8
Bekleyiş	9
Yalnızlık	9
Tek Başımıza	10
Karanlık Gece	10
Kimsesiz	11
Gördüm	11
Dostluk	12
İstiraplı Günler	12
Giden Gemi	13
DURSUN HASAN	
Dilber Hanım	13
RUKİYE İBRAHİM	
Geriye Kalan	14
Bir Şiir	14

Canım Sıkılıyor	15
Dostluk	15
Arzularım	16
Gurbete Yolculuk	16
Yalnızım	16
Yıkmayalım Ağacı	17

SEBAHAT İBRAHİM

Annem	18
Babam	18

TİJEN İSMAİLOĞLU

Bir Rüya Gibi	19
Babamız	19
Annem	20
Bakın Halimize	21

EROL MEHMETOĞLU

Biricik Nail'ime Destan	22
-------------------------------	----

PERİHAN HAFİZ-HÜSEYİN

Gurbet	23
--------------	----

FERİHA REŞİTOĞLU

Trakya	24
Türkiyem	24
Avustralyam	25
Umutsuz Bekleyiş	25
Çile	26
Politika Kurbanları	26
Ah! Avustralyam	26
Ne Oldu	27
Dr. Sadık Ahmet	27

Hikâye

HASAN MEYZİNOĞLU

Ördek Avı	28 - 30
-----------------	---------

BİYOGRAFİLER

31 - 35

ÖNSÖZ

Batı Trakya Türkleri'nin Avustralya'ya göçü 1968 yılından beri aralıklarla devam etmektedir. Ve bugün Avustralya Batı Trakya Türkleri'nin sayısı 700 civarındadır.

Batı Trakya Türkleri geldikleri günden itibaren kendi varlıklarını ve kültürlerini bu hür, insana her şeyiyle değer veren güzel ülkede devam ettirmek için çalışmalara başladılar. Bu ülke, ta geride bıraktıkları Yunanistan'ın ezici ve hırpalayıcı politikalarına karşı, gelenleri mutlu edebilmeyi, onların kültürlerini devam ettirmelerini ve burada mutlu olarak yaşamalarını sağlamayı bir görev bilmektedir.

Avustralya Batı Trakya Türkleri yeni ülkelerinin bu hoş görüşünden faydalanarak ilk önce çocuklarına kendi kültürlerini gelecek nesillere aktarabilmek için hafta sonlarında türkçe dersler veren okulu açtılar. Kendi derneklerini kurdular. Derneğin kurulması ile Avustralya Batı Trakya Türk Toplumu içinde, şiir ve hikâyelere de yer veren ve kendi sesi olan ELELE dergisinin ilk sayısını Eylül 1993 te çıkarmaya başladılar.

Ben de Elele'nin onuncu sayısından beri (Ekim 1994) seve seve çalışıyorum.

Elele'nin bugüne kadar çıkan 27 sayısında yayınlanan hikâye ve şiirleri bir araya toplamayı uygun görürken, yazar ve şairleri de tanıtmayı düşündüm.

Bu güzel eserleri sizlere ulaştırmakla mutluyum.

Sihem İmam-Hüseyin

22 Temmuz 1998
Melbourne - Avustralya

ŞİİRLER

Sayde Ahmetoğlu

NASİHAT

Hatırdan gönlülden çıkıcı olma
Sabrın sonu selâmettir bilirsın
Acı söz söyleyip yıkıcı olma
Sabrın sonu selâmettir demişler.

Mecliste arif ol kelâmı dinle
El iki söylesin sen bir söyle
Elinden geldikçe sen iyilik eyle
İyilik et de denize at acıma
Balık bilmezse Halik bilir.

Eşinle dostunla açma arayı
İleri atılıp bozma sırayı
Yıkma gönüllerdeki sırça sarayı
Bir taşını bile koyamazsın
demişler.

SESSİZCE

Bak bugün de geldi geçti,
Böyle sessizce
Kimse bilmez kimsenin
Derdini ne biçimde.

Dereler sessiz akar
Taşı toprağı yıkar
Beni de dertler yıktı,
Taa ezelden gençlikte

Yine de hayata küsmedim
Dünyama darılmadım

Bazan sabaha kadar
Gizli sessizce ağladım.

Kıymetim bilinmedi
Göz yaşım silinmedi
İşte benim emeklerim
Hep böyle boşa gitti.

Bağrımda taş gözümde yaş
Bunlar bana arkadaş.

ANNE FERYADI

Annemin hasreti zehirden acı
Annem iki cihanda başımın tacı
Aramıza girdi dumanlı dağlar
Dağların ardında anacığım
ağlar.

Büyüttün besledin okşadın beni
Hiç unutmuyum annem ben
seni
Dünyayı sırtımda taşısam bile
Ödeyemem anam senin hakkını

Sen at emeyince anam, Tanrı af
etmez
Ana ahı alanın ocağı tütmez
Ana kıymetini bilen sağ olsun
Anac'an yüz çevirene yazıklar
olsun.
Artık kavuşmamız mahşere
kaısin
Bu sözlerim bütün annelere
vadiğâr olsun.

ARKADAŞ

Bak arkadaş dinle beni
Yabana atma sözümü
Gün gelir de çok ararsın
Benim gibi dost birini.

Her yüzüne gülmeni dostun sanma
Her duyduğun söze kanma
Benim gibi ömür boyu yanarsın
Sen de yanarsın arkadaşım.

Dünyada hiç kimsede
Sevgi saygı kalmadı arkadaşım
Ben bu dertleri çok yaşadım
Dünyam yıkıldı arkadaşım.

Düş yakamdan diyen olur
Git başımdan diyen olur
Emeklerin hep yok olur
Hiç inanma hiç aldanma arkadaşım.

Hüzünlü geçen günlerim
Nerde benim sevdiklerim
Ayaklarının altına var ömrümü
Serdiklerim acımadı arkadaşım.

ANAM ÜZÜLME

Ömrünü ömrüme katan anacığım
Yedi yıldır toprakta yatan anacığım
Orada yoluma bakan anacığım
Çoğu gitti azı kaldı üzülme.

Bugün annelerin günü
Hem bayramı hem düğünü
Annesini üzmeçenin
İnan ki en güzel günü.

Anne yerine koymayanın
Sözünde hiç durmayanın

Arayıpta sormayanın
İnanki en acı günü bugün.

Anam bugün yanında olmak isterim
Eline bir buket gül vermek isterim
Sesini sevgini duymak isterdim
Olmadı anacığım dünyamız ayrı
mahşere kaldı.

Necla Alioğlu

BABACIĞIM

Başındaki aklar
Her telinde bin dert saklar
Gözünden akan yaşlar
Benim canım babacığım

El ayak tutmaz oldu
Dilin ağzın söyler oldu
Evlatların sormaz oldu
Benim canım babacığım

Hasta oldun soran olmaz
Derdine derman olmaz
Kapını açan olmaz
Benim canım babacığım

Kapını çalan olmaz
Benim dertli babacığım.

Kâmil Atasoy

**GURBETTE ANAYA
MEKTUP**

Mektubuma başlamadan evvela
Hepinize çok çok selâm ederim ana
Gece gündüz niyaz edip Allaha
Her zaman hayırdüa ederim ana

Şu hasret olmasa yok başka tasam
Bilmemki hasreti nasıl anlatsam
Sana iki satır yazmaya kalksam
Hasretlik kâğıda sığmıyor ana

Ana, bugün anneler günü duydu
mu bilmem
Hasretle geçen yılları saydın mı
bilmem
Oğlum deyip sarmaya doydun mu
bilmem
Ben sana doymadım, doymadım
ana

Mektup yazıp hatırını söyledim
Postallardan mektubunu gözledim
Hasretini yüreğimde gizledim
Bilsen seni nasıl özledim, özledim
ana

Gurbetlik bilinmez gelmeden başa
Hasret kaldım hep bacı kardaşa
Ayrılık ölümünden zor, denmemiş
boşa
Hasretin bağrımda kor oldu ana

Analık hakkın herşeyden değer
Hasretin çekmekse çok zormuş
meğer

Elini öpmek nasip olmazsa eğer
Ne olur hakkını helâl et ana.

5 Mayıs 1995

Sacide Dede

SEVGİ

Güneş kadar yakıcı
Yıldızlar gibi ışıltılı parlak
Ay gibi aydın şeffaf
Damarlarda akıyorsun sen

Bulutlar gibi beyaz saf
Akar sular kadar berrak temiz
Denizler gibi engin yüce
Hep kalplerde yaşıyorsun sen.

ERKEĞİM

İhtiraslı dudakların
Bakışlarının yakıcılığı
Canıma can katan sıcaklığın
Sen bir tanesin erkeğim

Teninin güzel kokusu
Beni benden alır
İpek saçlarını okşayınca
İçim bayılır

Sonsuza dek yaşayacak
Sana olan aşkım
Hayatta tek gerçek arkadaşım
Canımdan çok sevdiğim
erkeğim.

Nadir Celil

ÖZLEM

Bulutlar ötesinden gözlüyorum seni,
Özlüyorum varlığını yalnızlığımın başbaşa kalınca.
Sesini duymak için açıyorum gökyüzüne penceremi
Karanlıklar içerisinde yüzünü görür gibi oluyorum.

Ellerini uzatıyorsun ellerimi tutmak için sanki
Parmak uçların yüzüme değer gibi oluyor
Kaçıp uzaklaşıyorsun benden karanlıklara doğru
Boşlukta kaybolup gidiyorsun sonsuza dek.

Zaman oluyorsun kalbimde artık sen
Beklemek ümitsizliğimin son çaresi oluyor
Bir daha dönmeyeceğini bildiğim halde.

KADIN

Bir heykel gibi dik ve mağrursun ey kadın!
Yaratan seni nasıl yaratmış yoktur başka üstadın.
Endamınla yürekler yakar, bakışınla vurursun,
Gönlümde açan bir taze çiçek gibi taptaze durursun.

Güzellik damla damla sende birikmiş
Bir gonca gül, bir tane olmuşsun
Yaratan sana öyle özenmiş ki,
Yüzde güzel, tende güzel solmadan durmuşsun.

Manada güzel, ruhta güzel sen bende güzelsin,
Bakışınla çıldırtır sitemlerinle beni üzersin.
Sazımda mızrap, dilimde name, nefesimde neysin,
Sen benim gönlümde yatan olmeyen bir dilbersin.

BEKLEYİŞ

Bu akşam ümit dolu bir bekleyiş içerisinde
Oturdum pencerenin başına yolunu bekliyorum
Dışarıda esen rüzgârı dinliyor, yağın yağmuru gözlüyorum
Bir bilsen ah! bir bilsen seni nasıl özlüyorum.

Sana anlatabilsem içimdeki sevginin derinliğini
Okuya bilsem senin için yazdığım şarkımı
Senin için yazmış olduğum bütün şiirlerimi
O zaman belki anlayacaksın seni ne kadar sevdiğimi.

Bak güneş doğmuş ben hala pencerenin başındayım
Bilmezsin ki; bütün gecedir hep seni, seni bekliyorum
Uykusuzluk bütün ağırlığı ile çökmüş üzerime
Beden yorgun, göz yorgun, gönül yorgun.

YALNIZLIK

Bir sonbahar akşamında yalnız ve kederli
Yaprakları dökülmüş bir dal misali
Gönüm boş ve kuru sensizliğine.

Karanlık bir gecede baş ucumdaki yorgun bir ışığın
Aydınlatığı köhne bir yatakta sevginle başbaşa
Bütün benliğimi sarmış bir buruk acı
Yalnızlık acı, sevmek acı, sevlmemek daha acı.

Kara bulutların gökyüzünü kapladığı bir sonbahar gününde
Bir deniz kıyısında yine yalnız ve kederli
Yosun tutmuş bir kayanın üzerine oturmuş
Denize bakıp özümstüyor ve seni duyumsuyorum.

Azgın dalgaların kayalara her vuruşunda
Üzerime sıçratığı su damlaları gönlüme serinlik verirken
Yüreğimdeki yalnızlık acısını denizin coşkun sularına bırakıp
Bir an da olsa mutluluğu ve sensizliği yaşıyorum.

TEK BAŞIMIZA

Bilirsin aşksız ne tatsız ve acı günler yaşadık
Her gecenin karanlığında hüznümlü şarkılarla beraber ağladık,
Ve beraber yelken açtığımız ümit ve sevgi dolu günlerimize
Hep tek başımıza ve tek başımızaydık.

Umudun yüreğimizde hiç sönmediği gelecek dolu yıllara
Hep beraber baktık ve beraber haykırduk
Birbirimize neler vadettiğimiz bitmesini istemediğimiz gecelerde
Hep tek başımıza ve tek başımızaydık.

Mehtaplı bir gecede, bir deniz kenarında
Başını göğsüme yaslayıp dalıp gittiğin an sen
Kulağına geleceğin mutluluk şarkısını söylerken ben
Hep tek başımıza ve tek başımızaydık.

Saçlarını okşayıp, kokladıkça teninin güzel kokusunu
Sevinç gözyaşları süzülürken yanağından dudaklarına
Kendimizi rüzgârın şarkısına bıraktığımız o anlarda
Hep tek başımıza ve tek başımızaydık.

Umudun mutluluğa dönüştüğü gündüz ve gecelerde
Aşk ateşi kalbimizin derinliklerinde dolaşırken
Artık bakışlarımızın neler anlattığını fark ettiğimizde
Hep tek başımıza ve tek başımızaydık.

10 Ocak 1997

KARANLIK GECE

Karanlık bir gecede içim sıkılarak aydınlığı bekliyorum
Ve bir an gözlerimi kapayıp seni düşünüyorum
Sonra anlıyorum yalnızlığımı ve sensizliğimi

Kalkıp dönmek istiyorum sana dönemiyorum
Gece zifiri karanlık yolumu kaybeder korkusuyla
Ve sonunda gözlerim dalıyor uzaklara
Karanlık odamda kalıyorum hayalinle başbaşa.

KİMSESİZ

Karanlık bir gecede bir köşe başında
Yapayalnız ve kederli
Acıyı kendi başına yudum yudum tadarken
Yüreğindeki korkuyu bir kenara iterek
Kalır karanlıkla kucak kucağa kendi dünyasında.

O, kimsesiz ve terkedilmiş bir çocuk yalnız ve içli
Dokunsan yüzüne gözlerinden yaşlar boşanacak,
Belki de saatlerce ağlayıp içini dökcek
Ve sonrada çekilecek yorgun ve üzgün kendi köşesine.

Kar düşerken ince hüznüler takılır çocuk yüzüne
Yoktur gidecek sıcak bir yeri
Ve nede vardır elinden tutacak biri.

Anne sevgisi girmemiştir küçük yüreğine
Baba ise bilmez, kimdir baba
Hasrettir yıllardır ana sevgisine, ana ocağına
Biri çıksada oğlum dese, atacaktır kendisini onun kucağına.

Duvar dipleri ve karanlıklardır onun tek dostu
Kimsesizliğin ve terkedilmişliğin acısı
Bir kor gibidir küçükük yüreğinde.

Gözleri buğulu, mavi gökyüzünü andırır
Yataklarından bakarken boşluğa ve size
Birazcık dili olsa, sözleri bir bulabilse
Küçük bedeninin içinde yanan o alevi
Ağlayarak, uzun uzun anlatacaktır belkide size.

GÖRDÜM

Hüzün ve umudun birlikte yaşadığını gördüm
Yalnızlığın izlerini izlerinde gördüm
Rüzgârla kucaklaşıp birlikte bulutlara uçtuğumu
Gökyüzünde parlayan ayda yüzünü gördüm.

Saçların salkım söğüdü gibi salınmış
Yüzüme değdiğini gördüm
Ve bir sabah uyanıldığında
Yatağımda uzanmış sanki seni gördüm
Ama uzanıp seni okşamak istediğimde
Herşeyin gerçek değil bir rüya olduğunu gördüm.

DOSTLUK

Dostluk sıcak ve tatlı bir duygudur insanın içinde
Kalbinde derin bir iz bırakır insanın
Aradan yıllar da geçse zordur unutmak hakiki dostu
Yokluğu insanda bir boşluktur öylesi bir dostun.

Dost bulmak çok zordur kahpeğin kol gezdiği bu dünyada
Dost diye kalbine gömdüğün insanın
Yıllar sonra anlarsın iki yüzlü olduğunu
Ve çok acı gelir insana böylesi bir dostluğun sonu.

ISTIRAPLI GÜNLER

Gün erken ve acı başlıyor
Kederi ve umudu bir arada yaşıyorum
Gözlerim buğulu dışarda donmuş kırı seyrediyorum
Kurtulmak isterken ıstırap yüklü talihimden
Gün erken ve acı başlıyor.

Yaprakları dökülmüş kuru dallar gibi
Yapayalnız ve kimsesiz meçhul bir yerdeyim
Rüzgârla kucaklaşmış sonsuzluğa yol alırken
Gün erken ve acı başlıyor.

Rüzgâr söylüyor şarkımızı uzaklardan
Yıldızlar dans ediyor bize karşı gökyüzünde
Ay dolunay, gündüz gibi aydınlatıyor geceyi
Kucak açarken aydınlıklar geleceğimizin karanlıklarına
Gün erken ve acı başlıyor...

14 Nisan 1998

GİDEN GEMİ

Bir sabah güneşi gibi parlıyordu
Mavi, engin denizin üzerinde
Çekmişti sefer bayrağını artık
Varmak için bir anda emeline.

İstemezdim ufuklara dalışıp uzaklaşmasını
Gözden kaybolan bir sis gibi
İşte uzaklardan görünüyor hâlâ
Onun, sönük son izi.

4 Nisan 1998

Dursun Hasan

DİLBER HANIM

Yüz yıl değil yüzbin sene geçse de
Ölmeyecek kadınımsın Dilber hanım
Dünyaya senin gibi bir kadın gelmeyecek
Sen mükemmel bir anasın Dilber hanım.

Tatturdın bana ölümsüz aşkını
Allah göstermesin senin yasını
Dolduramaz kimse senin yerini
Sen kadınımsın Dilber hanım.

Aile görüşlerin her zaman galip
Yeni yetişen kızlar senin fikrine talip
Yaşayacağız seninle bir ömür boyu
Sevgimizin, gelmesin sonu Dilber hanım.

Her kötü günümüzü azimle aştık
Gül ile diken zirvesine ulaştık
İki kalp bir olup yeni tomurcuk açtık
Anneler günün kutlu olsun Dilber hanım.

Rukiye İbrahim

GERİYE KALAN

Sen de kurban olmuşsun bu memleketin taşına toprağına
Yıllardır ekmek verdin bakmadın genç yaşına
Çalıştın çabaladın hiç usanmadan
Gençliğin gitti elden sonunda

Neler neler bıraktın ardına Avustralya'ya
Gençliğine güzelliğine dinçliğine
Şimdi başında saç ağzında diş kalmadı
Derman kalmadı o koşan ayaklarında

BİR ŞİİR

Batı Trakya Lideri kahraman ve büyük insan
Senin yolunda Batı Trakya Türk'ü verirdi can
24 Temmuz Pazartesi günü
Karabulutlar kapladı Batı Trakya'nın üstünü
Senin acın, yüreklerimizi dağladı
Analarımız babalarımız
Bacılarımız kardeşlarımız ağladı
Lânet olsun sana kahpe Yunan
Dr. Sadık Ahmet'i yok etmekten
Elime ne geçti?
İnsanca mertçe anlaşmasını bilmeyen
Zorba dememişler boşuna sana
Sadık gibi nice Sadıklar'ı yok etsen
Batı Trakya'da Türklüğü yok edemezsin
O topraklar bizim dedelerimizin toprakları
Dünya durdukça güneş doğdukça
Halkımızdan nice Sadıklar çıkacak
Sana dur deyen
Söyle! Onları da bir trafik kazasına kurban mı edeceksin?
Yoksa Türklüklerini mi inkâr edeceksin.

CANIM SIKILIYOR

Bazı günler birden bire, acı kaplar içimizi
Yakar kavurur yüreğimizi
Yüzümüz asılır, unuturus o an gülmeği
Bir şey mi oldu diye sorar sevdiklerimiz
Hiç deriz, canım sıkılıyor nedense
Gerçekten bilmeyiz nedenini
Kuşkların çemberi döner içimizde
Hüzünlenir, geçmişte bir olaya takılır aklımız.
Bir eksiklik duyuyor içimizde
Bazı günler küçük mutluluklarla
Kayar gider düşüncelerimiz
Sevdiklerimizin sesleri, gizli buluşmalar.
Ve bir papatya falının umutları.
Bir atlı karıncadır geçen günler
Hiç nedeni yokken hüznün kaplar içimizi
Kolumuz kanadımız kırılır sanki
Ne bir şarkı ısıtır içimizi,
Ne de bir kadeh içki.
Anılarımız bir dönme dolap gibi,
Döner gözümüzün önünde
Bazı günler bilmedik bir acı ile sarsılırız,
Hüznün kaplar içimizi
Bir şey mi oldu? der sevdiklerimiz
Hiç deriz. Hiç, canım sıkılıyor sadece.

DOSTLUK

Sıcak içten bir duygudur dostluk
Dostlar vardır bizlere,
Bir küçük merhabayı çok görür,
Yolda rast gelirsün görmezden gelir.
Dostlar vardır duygu pınarlarını
Şelâle gibi boşaltır yüreklerimize
Saygıyla güçlenen sıcakık
Bir içten duygudur dostluk.

Dostlar vardır,
İyi günümüzde arkadaşımızdır
Birlikte ağlar, birlikte sevinir,
Birlikte eğleniriz.
İçki kadehlerini,
Birlikte iyi günlere diye kaldırırız.
Şen kahkahalarla, en kötü günümüz
Hep böyle olsun deriz.
Dostlar vardır, kötü günümüzde
Yanımızda bulunmaz,
Acılarımızı paylaşmaz.
Sıcak içten bir duygudur dostluk
Alınıp satılmaz,
Eskidi diye bir kenara atılmaz.
Sevgiler vardır, umutlar vardır,
Sıcak duygular vardır
dostluklarda
Sevecenliklere sarılmış sıcak
Bir içten duygudur dostluk.

ARZULARIM

Kavgayı bir ağacın
Yaprağına yazmak isterdim
Sonbahar gelsin
Yapraklar kurusun diye

Ötkeyi bir buzun
Üstüne yazmak isterdim
Yağmur yağsın
Yok olsun diye
Nefreti karların üstüne
Yazmak isterdim
Güneş açsın
Karlar erisin diye

Dostluğu ve sevgiyi
Yeni doğmuş tüm bebeklerin
Yüreğine yazmak isterdim
Onlar büyüsün ülkeyi sarsınlar diye.

GURBETE YOLCULUK

Dişar-ı gurbete düşersen eğer
Sazını eline alda öyle gel
Ayrılıklar seni korkutuyorsa
Hasreti cebine koyda öyle gel

Gurbeti kendine yâr eçlersen eğer
Doğduğun yerleri unut öyle gel
Sevdiğinden ayrılıp kopuyor isen
Mazini zindana koyda öyle gel

Baba ocağını terk ediyorsan eğer
Geriye dönmeyi düşünmeden gel
İki yıl için gidiyorum der isen
Kefenin yanına alda öyle gel.

YALNIZIM

Hislerim duygularım benliğim
Yalnız yapa yalnızım bu alemde
Şu ağaçta ötüşen kuşlar gibi
kimsesiz
Beni anlayan yok bu dünyada
Sabahın bu sessiz saatinde
İzdirap çemberine sarılan vücudum
İssiz sessiz kimsesiz ve yalnız
Şu ağaçta ötüşen kuşların dilinden
bir anlasam
Sabahın bu erken vaktinde
Neler söylüyorlar kimbilir
İçlerinde benim gibi
Yalnızlıktan haykırırları vardır
Uzun bir yolculuğa çıkmak geliyor
içimden, yalnız yapayalnız
Gözümde yaşlar
Gönlümde boşluklar yalnızlıklar
Yürüsem günlerce aylarca yürüsem
Hiç kimseyi görmeden
Hiç bir şey düşünmeden yürüsem.

YIKMAYALIM AĞACI

Şu koskoca dünyada
Bir kısım Batı Trakya halkı
Zalimden zulümden kurtulmak
için
Kalkıp ta.. Avustralya'ya gelmiş
Tabii ki yakası biraz genişlemiş
Anadan babadan vatandan ayrı
Sımsıkı sarılmışlar birbirlerine
Abi demişler abla demişler
sevdiklerine
Kök salmışlar Prahran semtine.
Yıllarca toplu bir halde
Yaşamışlar kardeşçe
Kök salan koca ağaç kalmış
Prahran'da
Dalları kopmuş gitmiş değişik
semtlere
Ama koca ağacı hiç bir zaman
unutmamışlar
Her zaman gelmişler ziyaretine.
Bir gün gelmiş bu dallar baş
kaldırması
Koca ağacı beğenmez olmuşlar
Sen artık yaşlandı'n çürüdün
Biz daha güçlüyüz daha tazeyiz
deyip
Saldırmışlar koca ağaca
Yolmuşlar kalan dalını budağını
Vurmuşlar baltayı gövdesine
Zavallı ağaç o kadar sarsılmış ki
Hiç beklemiyormuş
çocuklarından bunları.
Yıllardır bağrına bastığı
Yavrum deyip kucak açtığı
Her zaman yardımlarına koşup
Yaralarını sardığı
Bu dallara ne olmuştu
Sonunda Avustralya onları da mı
bozdu?

Nerde kaldı halkımızın birliği
Nerde kaldı bizim sevgimiz
saygımız
Bu koca ağaç yıllarını
Bugün bunları görmek için mi
harcamış?
Yazık değil mi bizlere
Nerde insanlık nerede kardeşlik
Neden bu isyan neden bu zulüm
Yunanistanda insanlık yok diye
Gelmedik mi buralara?
Evimiz olunca cebimiz dolunca
Kimliğimizi böylesine nasıl yok
ederiz.
Prahran semtinde olan
Bu koca ağacı nasıl inkâr ederiz.

15 Mart 1998

Sebahat İbrahim

ANNEM

Tutunacak dalım sensin
Sakin gitme anneciğim
Amber kokan gülüm sensin
Sakin gitme anneciğim

Dağılmasın sıcak yuvam
Kâbusa dönmessin rüyam
Senin için bütün duam
Sakin gitme anneciğim

Sensiz kime anne derim
Sığınacak olmaz yerim
Gözümden yaşlar dökerim
Sakin gitme anneciğim

Sevgin sinemde kor olur
Hayat ölümünden zor olur
Bu dünya bana dar olur
Sakin gitme anneciğim

Sevgi saçıyorsun her bir yanına
Annelik işlemiş senin kanına
Evlâdım diyorsun bak her insana
Sevmeye, yardıma doymayan
annem

Kötülük yapsalar, bağış dilersin
Dara düşene hep yardım edersin
Dertte kalanlara hep yardım edersin
Sevmeye, yardıma doymayan
annem

Elinle, dilinle hayır işlersin
Darda koymaz seni yüce sevgidir
Kabul olur, hemen her dileğin
Sevmeye, yardıma doymayan
annem.

BABAM

Çok kıymetli benim babam
Hasretine dayanamam
Ölüm bizi ayırırsa
Ciğerimi yakar babam

Gece gündüz çalıştın
Bana helâl lokma yedirdin
Bayramlarda beni giydirdin
Canım babam yiğit babam

Hastalansam üzülen sendin
Ağlarsam gözyaşım silenimdin
Her derdime deva idin sen
Hakkını ödeyemem canım babam

Bana bakarken gülerdi gözlerinin içi
Mevlâm nasip etsin sana Alâi
Cenneti
Bizim için harcadın tüm ömrünü
Duacıyım sana canım babam

Allah senden razı olsun
Kalbin hep nur ile dolsun
Mahşerde yüzün ak olsun
İki cihanda gül canım babam

Sana hakkıyla bakamadım
Duanı tam alamadım
Senin sevgine lâayık olamadım
Beni bağışla canım babam.

Tijen İsmailoğlu

BİR RÜYA GİBİ

İnanılmaz bir aşk yaşadık
Seninle biz bir mehtaplı yaz gecesi
Masum bakışlarla, anlatılmaz anılarla
İlk hevesim, ilk sevgim seninle geçti
O gece yollarımız birleşip,
Kaderim seni seçti.
Çal kemancı çal sabahlara kadar
İçtiğim şaraplarda,
Dinlediğim şarkılarda onu göreyim
Doldur meyhaneci doldur, ağzına kadar.
Onun uğruna bir daha alev, alev yanayım
When you feel that
You have reached the end,
That you cannot go one step
Futher, when life seemed to be drained
Of all purpose...
What a wonderful
Opportunity to start all over again,
To turn over a new page.

BABAMIZ

Annelerin yüreği yanık olur derler
Babaları unutup geçip giderler
Oysa babaların kalbinde neler neler yaşar
Babaların gözleri kuru ama
Gözyaşları gizli taşar
Belki geceleri onlar da çocukları için ağlar
Her zaman belli etmez
Ama çocukları için dünyayı dağlar
Bazen söylemelerine gerek yok
Bakışlarından anırsız hemen
Babalarımızdır bizi dünyalar kadar seven.

ANNEM

Dünyaya ilk gözümü açtığımda
Seni gördüm anne
Kimbilir nasıl da gülümsüyordun
Gözlerinden akan yaşlarla
Aldın beni göğsüne basturdun bağrına
Yavrum dedin bana doyamam hiç sana
Seneler geçti bak şimdi aradan
İyi kötü günlerde büyüttün beni
Geceler söyledin uzun uzun nenni
Artık ben de bir anneyim anne
Anelik neymiş şimdi anlıyabildim
Çocuklarımı bağrıma basıp
Şimdi ben de "Yavrum" diyebildim
Yavrum kelimesi ne kadar manalıymış meğer
Olmasaydı demezdin yavrum gene gene
Şimdi ben de büyütüyorum
İki yavrumu seve seve
Ama anne an geliyor
Senin sıcacık kollarını arıyorum
O güzel günler aklıma geldikçe
Yaşlarımı siliyorum
Bazan o unutmak istediğim günler
Geliyor aklıma
O kavgalarımız , lâflarımız ne saçma
Zamanı geriye alabilsem alırdım anne
Bu gün senin günün anne
Ömrün boyunca bana yaptığın
Fedakârlığın, analığın için
Ne kadar teşekkür etsem azdır
Bazı geceler uyumadığım zaman
Seni telefonla sabahın ikisinde üçünde ararım
Senin o güzel tatlı sesini duyunca hemen uyurum
Anne sen benim kuvvetim arkadaşım
Yüreğimde bir tanesin
Anne bugün anneler günü ama
Benim için hergün anneler günü
Çünkü sen benim annemsin.

BAKIN HALİMİZE

Herkesin hali öyle bir tuhaf ki
İçime birden çıktı bir hüznün
Birden bulutlar kararı etrafı sardı hüznün
Aynı bir harp meydanı misali
Ama demek böyle şeyler oluyor insanlık hali
Herkesin gözlerine baktım kalmamış artık hiç sevgi
Hepimiz için geçen bu 28 sene söyleyin neydi?
Hepimiz çalıp çabalamış senelerden beri
Hepimiz unutmşuz geldiğimiz o yeri
Şimdi tanımıyoruz seni beni
Gelecekte çocuklarımıza bak nasıl bir örnek
Yıkılmadı yıkılmaz senelerden beri yaşattığımız bu dernek
Birlikte kurduk yine birlikte düzeltebiliriz
Her şey istekle olur yine birbirimizi yüceltebiliriz
Atatürk ve Dr. Sadık hep bizler için çalıştı
Çabaladı senelerce
Bu halimizi görseler dermisiniz rahat eder ruhları
Söyleyen ne doğru söylemiş meğer
"Bir dostu affetmek bir düşmanı affetmekten zordur."
Ama bunu aramızda yapamıyacak insan
Zannetmiyorum yoktur
Hele bakın bir kere bu halimize
Gelin birlikte bir çare bulalım bu derdimize.
Ellerimiz henüz kopmadı biliyorum
Uzansak elele versek o eski sıcaklığı buluruz yine
Eski günlerdeki gibi güzel sözleri getiririz dile
Unutmayın ki birlikte kurduk yine birlikte düzeltebiliriz
Her şey arzu ile olur yine birlikte yüceltebiliriz.

15 Mart 1998

Erol Mehmetoğlu

BİRİCİK NAIL 'ime DESTAN

Sesleniyorum şair sana okyanuslar ötesinden
Bir yeğenim yitirilmiş trafik kazasından
Göçmüş anadan babadan kardeşten akrabadan dosttan
Sayfalar dolusu yazsam yine azdır ona destan.

Zannetme Nail 'im aramızdan göçmekle unutuldu
Sen biz gurbettekileri kalbimizden vurdun
Tanyamamıştım seni bir yıl önce gördüğümde
Nasıl inanırım kardeşim Nail 'im senin öldüğüne.

Nişan haberini almıştık bir hafta önce
Hazırlanırdık düğününe askerden dönünce
Sevinmiştik bütün sülâle resminizi görünce
Hayır inanmam yeğenim senin öldüğüne.

Gözümüzün önünden gitmiyor o güzel hayalin
Hatura kaldı bizlere gönderdiğin resimlerin
Dolduramaz hiç bir varlık senin yerin
Ah! içimiz yanıyor derdimiz çok derin.

Acayib rüyalar görmüştüm senin uçtuğun gece
Kıkı annene anlatmıştım sabahleyin ince ince
İçimiz titredi kapımızda postacıyı görünce
Mahvolduk Nail 'im acı haberini duyunca.

Yaz şair sayfalar dolusu yaz kardeşime
Rastlayamazsın dünyada bir daha eşine
Kalmadı cihanda ağlamayan filiz kardeşime
Hayır inanmam Nail 'im dünyadan göçtüğüne.

Dıydum ebediyen ayrılmışsın Sarıca 'dan
Ne diye gelelim biz Avustralya 'dan
Seni bizden çok severmiş Yaradan
Çünkü seni çok tez aldı aramızdan.

Şu yazdıklarım ruhuna kavuşsun
O güzel vücudun nur içinde yatsın
Sana kıyan zalim vicdan azabı çeksin
Ah kardeşim ne çabuk bizlerden göçtün.

Fidan gibi bir boyun vardı
İnsanları incitmeyen huyun vardı
Bu dünya sana çok mu dardı
Ah Nail'im Avustralya bile sana yandı.

1979

Perihan Hafız-Hüseyin

GURBET

Gurbet elde kaldım yandı yüreğim
Derdimi dökmem yandı yüreyim
Kime gidem, kime diyem bu derdim
Gurbet elde kaldım doludur yüreyim.

Ana, baba, kardeş şimdi nerede?
Gönül hep özlüyor görmek istiyor.
Konuşmak, eğlenmek, gülmek istiyor
Bir arada olmak sevmek istiyor.

Hayaller, rüyalar onlarla dolu
Garip kalbim ise hasretle dolu
Gideceğim diye ümit ederim
Zavallı günlüğü böyle eylerim.

Mayıs 1997

Feriha Reşitoğlu

TRAKYAM

Batı Trakyam mahsun bakışlı
Etrafta bahar o yine kışlı
Yorgun düşmüş, gözleri yaşlı
Her damlası ayrılık diyor, hasret diyor, dert diyor
Özledim buram-buram, gözlerimde tuttuyor.

Düşmüşsün kıymet bilmez ellere
Halini soruyorum durup, esen yellere
Mızrabım vururken, dertli-dertli tellere
Her namesi, ayrılık diyor, hasret diyor, dert diyor
Özledim buram-buram, gözlerimde tuttuyor.

Hayalin doğuyor hergün içime
Hasretin giriyor her an başka biçime
Aklar dolarken tel-tel saçıma
Her bir teli ayrılık diyor, hasret diyor, dert diyor
Özledim buram-buram, gözlerimde tuttuyor.

TÜRKİYEM

Şöyle bir baktım, dünya denen haritaya
Bir sürü ülke, kul-köle olmuş Amerikaya
Hep insan haklarından, demokrasiden bahsederler
Kendi gözünde odunu görmez, sende çöp arar "Superler"
Türkiyem! Nedir bu? Bir Avrupa türküsidür tutturdun
Bu türkü yüzünden, kendi türkülerini kültürünü unuttun
Bence bu kadar heves etme sakın
Bosna, Batı Trakya Avrupa'nın içinde değil miydi bakın!
Bosna'da binlerce Müslüman "Save Heaven" da katledilmedi mi?
Batı Trakya Türkü'nün hakları,
Bir Avrupa ülkesi tarafından yenilmedi mi?
Hangi derdine derman oldu ki şu Avrupa?
Vermezler sana dümeni binsen bile bu vapura.
Sen kendi ayakların üzerinde yürü Türkiye
Güzelliğin iştah kabartıyorsa da, olma sakın kimseye yem
Sen ağlarsan, ağlar Batı Trakya, Kıbrıs, Azerbeycan
Sen ilelebet yaşa diye, el açtık yalvarıyoruz Allaha milyonlarca can.

AVUSTRALYAM

Uçsuz bucaksız, dünyanın taa... obür ucu derlerdi
Gelince gördüm ki cennet gibi yerlerdi
Temizliğini ve güzelliğini edemiyordum tarif
Nasıl bir yerdü bu? Hem güzeldi, hem zarif
Bütün dünyadan insanlar, göç etmişti buraya
Gelmiş katılmıştı bu harmoniye koroya
Ahenkli ve düzenli gelişmiş bir sistemde
Geçip gidiyordu yıllar hiç istemesem de
Herkesin iki yılda para yapıp dönmekken emeli
Bir daha dönemedik, buraya atmıştık artık temeli
Avustralyam açtın bize yollarını, doladın kollarını
Ana şefkati ile sardın, Allahın tüm kullarını
Düşmanlıklar kardeşliğe döndü koyununda
Barışa, huzura, dostluğa simge oldun sonunda.

1984

UMUTSUZ BEKLEYİŞ

Ah! Şu uzun sanıp da kısa bulduğum hayat
Söyle nedir acelen, nedir bu son sürat!
Dönerim dedikçe ben "Geç diyorsun artık bu sözler bayat"
Burada kalacağım desem asılıyor bende surat.

Otuz yılda ancak birkaç kez gittik tatile
Ne buraya alıştık, ne de döndük, geçiştirdik laf ile
Çekmekle bitiremedik gurbeti, ömürler bitiyor nafile
Yoruldu, yıprandı bak eriyip gitmede ilk kafil.

Anlatsam derdimi acab beni kim anlar
Hasretlik denince içim sızlar, gözlerimden yaş damlar
Dert kervanım yüklenmiş, sermayesi kederle gamlar
Kardeşim, gelinim, damadım oldu dilini dinini bilmediğim
adamlar.

Sevdiklerimiz artık vazgeçsin beklemesin bizi
Döneriz bir gün diyerek avutuyoruz hep kendimizi
Çoluk çocuk bir mektupla gönderelim de resmimizi
Hatıra kalsın saklayın, altına yazıp da ismimizi
Bir daha ya görür ya görmeyiz, helâl edin hakkınızı.

ÇİLE

Nice yıldır Trakyam'da
Gülmedim dahi rüyamda
Bunca zaman uğraştım da
Başa çıkamam Yunanla.

Yunan soludu enseme
Mutlu olmam ben gülsem de
Kanımı emdikten sonra
Fark etmez kalsam ölsem de.

Gözümden hep yaş döküldü
Neden hep boynum büküldü
Çorap gibi hep söküldü
Bitti sabrım canım sıkıldı.

Hani demokrasinin beşiğiydik
Medeniyetin eşiğiydik
İkibin yılının yurttaşiydik
Dünya görmez mi beni?

POLİTİKA KURBANLARI

Yunan kovar ben gidemem
Toprağı terkedemem
Elimden tutan yok
Ne yapayım bilemem.

Çaresizliğim gelmez dile
Reva görüldü her çile
Bilmeyerekten değil bu,
İnan bana bile bile.

Hakkımız yok çok şeylere
Anlaşılr girince köylere
Çökmüş evler duvarlar
Sanki kaderine ağlarlar.

Üzgün, kışkın insanlar
Yarını belirsiz anlar
Kader kurbanları mıdır
Batı Trakyam'da bunlar?
Politika kurbanları mıdır
Benim Trakyam'da bunlar?

AH! AVUSTRALYAM

Avustralya'da kazancımı ben
Her geçen gün artırdım
Çalınır korkusuyla paralarımı
Gidip bankalara yatırdım.
Türlü tehlikeye karşı
Her şeyimi sigorta yaptırdım
Evimin etrafına bile
Alarmlar taktırdım.
Her şeyi korudum sanırken
Avustralya sende ben
Evlatlarımı kaptırdım
Bendeki manevi değerleri
Bana bir bir sattırdın
Özgürlük adı altında
Kurulu yuvalarımızı yıktırdın
Hasretliği gurbeti
Lokma lokma yutturdun
Haykırmak istedikçe, beni
Dolarlarınla, konforunla susturdun.

NE OLDU

Ne oldu bana böyle dostlar
Ne oldu bende bilemiyorum
Güliyorum ağlanacak halime
Ağlamak istiyorum,
ağlayamıyorum.

Hissetmiyor acıları yüreyim
İstemiyorum ki hep güleyim
Neden niçin ne bileyim
Ağlamak istiyorum,
ağlayamıyorum.

Değer verilmiyor insanlara
Değer verilen şey şöhretle para
İşte baktıkça ben hep bunlara
Ağlamak istiyorum,
ağlayamıyorum.

Anladım artık insanlık ölmüş
Başını sallayanlar köşeyi dönmüş
Neyleyim gözlerimin yaşı
donmuş
Ağlamak istiyorum,
ağlayamıyorum.

DR. SADIK AHMET

Sadık'ın kara yazısı
Yetim kaldı iki yavrusu
Hiç aklımdan gitmiyor
O lanet trafik kazası.

Aman Sadık, yaman Sadık
Çoluk çocuk hep ağladık
Gittin Susurköy yoluna
Gelmiyorsun neden artık.

Batı Trakya ilinde
Azınlık dertleri elinde
Ölmedin sen destanlaştın
Türk milletinin dilinde.

Aman Sadık, yaman Sadık
Çoluk çocuk hep ağladık
Gittin Susurköy yoluna
Dönmüyorsun neden artık.

1995

HİKÂYE

Hasan Mevzinoğlu

ÖRDEK AVI

Son birkaç yıldır ördek avı için bu gölü tercih ediyoruz. 'Laka Buloke'. Örneğin çokluğuyla ün yapmış bir göl. Hatta bu yüzden belediye sınırları içinde bulunduğu 'Donald' kentinin reklam kaynağı olmuş. Kentin girişindeki "Ördekler Kentine Hoşgeldiniz" yazılı tabelâ, bunu ifade ediyor.

Gölün etrafı, önce, bu ülkenin yerli ağaçlarından ökaliptüslerin oluşturduğu bir kuşakla çevrelenmiş. Yağışı bol mevsimler dışında, su, buralara kadar ulaşmadığından bu ağaçların gölgesi, avcılar için paha biçilmez bir konaklama yeri. Bu başlangıç çemberinden hemen sonra, gölün kurtulacağı çizgiye kadar, bük görünümünde, ilk sularla kucaklanmış, elli atmış metrelik bir alan daha var ki, kimi suya inat kurumuş, kimi, kurumaya yüz tutmuş, ala yeşil, tek tük ağaçlar ve bunların arasında yoğun, gür, birbirine adeta örülmüş vaziyette, kolay geçit vermiyen, kafalık bir örtü, buranın oluşumunu belirlemiş.

İşte ben, ördek avının, güneşin doğmasına yarım saat kala başlayacağını, o Mart ayının üçüncü Cumartesi sabahı, kuru gövdesini, komşusu yaratıkların hizmetine sunarcasına, o mezkûr kafalıya yaslanmış bir ağacın üzerinde erkenden yerini almış, berrak bir gecenin ısıldıyan yıldızları altında gölü dinliyordum.

Göl uykudaydı. Kuşun kurdun, börtü böceğin, koro halinde sundukları nenni olmasa uyanacaktı sanki. Nazlı büyütilen bir bebek gibi... Efil efil eşen yelde uykudaki bebeğin nefes alış verişini duyuyordum. Aralarında misafir olarak bulunduğum bu mahlukatın arasından, hemen yanıbaşında öten cırcır böceğini tanıdım. Bana yabancılık hissettirmemek için yakınma sokulmuştu. Aşına olduğum terennümünle beni, benden alıp uzak iklimlerde kalmış yurduma götürüyordu. Sıla hasretiyle ürperdim. Yaz gecelerini düşündüm köyümün...

Sürümü otlatırken, gece harmanımı beklerken, orak vakti ekinimi biçerken, mısır başaklarını soyarken, çocukluğumda akşamları bahçede anacığımın dizlerinde uyurken, bana refakat eden, hep bu ses değil miydi? "Roots" filmindeki Afrikalı köle Kuta Kinte'yi hatırladım. Köle olarak satıldığı çiftlikten, zorla kaçırıldığı ülkesi Afrika'ya dönmek umuduyla firar ettiği gece, bu dost yarattığı (cırcırböceğini) tanıyıp avucuna almış, uzun uzun ona derdini dökmüştü. Ey, geçtik yurdun tanışığı! Konduk yurtta kadrine paha biçilmiyor!

Gölün içerek yerlerinden gelen ördek ötüşleri artarken şafak söküyordu. Yaklaşan vakitle birlikte, ruhumu tatlı bir heyecan kaplıyor, çocuklar gibi şenleniyordum. Artık bütün kuşlar uyanmıştı. Gri pembe papağanlar sürücükler halinde, yöreni teftiş edercesine, telaşla uçurlarken acı acı ötüşleriyle bir felâketin gelişini haber verir gibiydiler. Su kuşlarında da keza tedirginlik göze çarpmaktaydı. Bunlar arasında bilhassa ördekler, bir yıl boyunca, gölde görmeye alışık olmadıkları bir takım yaratıkların varlığıyla ürkek ve şaşkın, oradan oraya uçuşmaktaydılar. Bu manzaranın hayra alâmet olmadığını, geçen seneden kalanlar mı fısıldamıştı? Göl de korkuyla uyanmış gibiydi. Sertleşen rüzgarla birlikte kabarp inen göğsü bu halini sergiliyordu.

Saatime baktım. Oniki dakika daha vardı. Avın rahatlıkla seçilip ayırt edilebilmesi için konmuş bu kurala uymak zorundaydık. Ancak bazı sabırsız avcıların bu yasağa uymadıklarını da her yıl görmekteydik. İşte başlamışlardı bile! Birinin başlaması, hemen hepsinin harekete geçmesine yetiyordu. Bu riayetsizliğe karşı olanların avaz avaz bağırmaları, her şeyin çığırından çıktığı şu hengâmede, hızı yitip suya dökülen yorgun saçmalar kadar etkili oluyordu tabii. Art arda patıyan silah sesleriyle bir savaş meydanına dönen bu ortam, bir yıldır bu günü bekleyen biz avcılara göre, bayram yerinden farksızdı. Ama gölde sakın olan kuşlar, bilhassa zavallı ördecikler için öyle miydi? Gölün iç taraflarındaki avcılar, ördeğin en işlek yerinde olmaları itibarıyla daha şanslıydılar. Bol atışla kurtlarını döküyorlardı. O kadar çok avcı vardı ki, avın, birinden kurtulsa obüründen kurtulmadığını bulduğum yerden görebiliyordum. İçim içimi yiyordu. Biraz da benden yana gelseler ya!..

Nihayet, bir çift ördeğin üzerime doğru geldiğini görüyorum. Açı yasaklanmış olanlardan olabilir. Kesinlikle ayırt etmeliyim. Hava açık, rahatlıkla seçebiliyorum. Evet, "Black Duck". Açı serbest. Ördeğin de feristahi. Heyecanım dorukta. Tam siper; gizleniyorum. Menzile girdiler. Tamam! Biri vuruldu işte. Biraz geriye, ağaçlara yakın bir yere düştü. Koşamıyorum ki! Kofalık kolay sökülüyor.

Varıp bulduğumda zavallı yavruca son nefesini veriyordu. Bu yılın yavrusu olduğu belliydi. Daha dünyasına doyamadan zalim bir avcının tuzağına düşmüştü. Yarı kapanmış sürmeli gözleri dumanlıydı. Şerha, şerha olmuş küçükük bağrından akan kanı bütün vücuduna saçılmıştı. Yegâne suçu bir av hayvancığı olarak dünyaya gelmiş ılmaktı. Avlanmak da bir nevi spordu. Spor yapmak insanların hakkıydı. Zaten yaratıkların en seçkini olması itibarıyla bir çok şeyleri yapabilmek hakkı, onun doğar doğmaz haiz olduğu ayrıcalıklardandı.

Bir avcı için gereksiz sayılabilecek bu düşüncelerin girdabında bocalarken bir hisrtı ile irkildim. Başımı kaldırıp baktığımda sekiz, on adam ötemde, ağaçların arasında bir 'wallaby' (küçük bir cins kangaru) nin iki ayağı üzerinde doğrulmuş beni seyretmekte olduğunu hayretle gördüm. Bakışlarında neler okunmuyordu ki... Tecessüs, şaşkınlık, kin, nefret hatta acıma ifadeleri... Sanki dile gelse, kesin şunları söyleyecekti:

"Siz mi en gelişmiş canlı sayılan yaratıklarsınız? Gülerim! Akıl sahibi, düşünen yaratıklar olduğunuz için mi, dünyayı kendinizin dahi yaşayamıyacağı hale getirdiniz?! Siz, ayrıca insaf, merhamet gibi güzel duygularla da donatılmış olduğunuzu, övünerek, söylersiniz! Bu nadide duygularınız, salt insani zevkinizi tatmin etmek için, öldürdüğünüz hayvanlara ağıt yakarken mi işinize yaramaktadır?! Size acırım. Küçümsediğiniz biz hayvanlar alemi nezdinde mülâhazat haneniz aslında zaten açık tutuluyordu. Ama artık rahatlıkla şöyle doldurabiliriz: 'Cins adı, insandır. İki yüzlü, ipi çürük, sahtekâr, doğanın en muzır yaratığıdır'."

Wallaby, sessizce çekip gitti. Ve ben insanlığımla kalakaldım.

31-12-1997, Melbourne

BİYOĞRAFİLER

SAYDE AHMETOĞLU

1923 yılında Edirne'nin Keşan kazasına bağlı Yenice Çiftlik köyünde doğdu. Rençber bir ailenin kızı olduğu için toprakla haşır neşirdi. 1939'da evlenip çiftçilikle uğraştı ve çoluk çocuk sahibi oldu. 1959'da ailesiyle birlikte, eşinin Batı Trakya'daki köyü olan Evren köye yerleşti. 1971'de eşi ve üç çocuklarıyla birlikte Avustralya'ya göç etti. Yeni ülkeye alışana kadar oldukça sıkıntılı anlar geçirdi. En büyük sorunu İngilizceyi bilmeyişiydi. Kendinden önce Avustralya'ya gelenlerden çok destek gördü ve alışmasına yardım ettiler. Bisküvi, çukulata ve şeker fabrikalarında çalıştı. Zamanla Avustralyadaki bütün zorluklara alışan Sayde Ahmetoğlu, şimdi çocukları ve torunlarıyla mutlu olarak yaşamaktadır. Avustralya Batı Trakya Türkleri'nin en yaşlılarındandır. Şiir yazmasını sevdiği gibi bahçede toprakla uğraşmaktan zevk almaktadır.

NECLA ALİOĞLU

10 Ağustos 1968 yılında İzmir'in Bergama kasabasına bağlı Yaya köyünde doğdu. 1988'de Avustralya Batı Trakya Türklerinden Birkan Alioğlu ile evlenip Melbourne şehrine geldi. Bir kız çocuğu annesi olan Necla Alioğlu kumaş atölyesinde çalışmaktadır.

KÂMİL ATASOY

Avustralya Batı Trakya Türkleri Derneğinde 1994 yılında sekreter olarak çalıştı. 1995'te Elele dergisinde yardımcı üye olarak çalıştı ve bu yıllarda devamlı Elele'ye yazılar yazdı.

SACİDE DEDE

21 Eylül 1959 tarihinde Batı Trakya'da İskeçe kasabasına bağlı Gökçeler köyünde doğdu. İlkokulu kendi köyünde bitirdi. İki yıl kasabadaki sanat okuluna devam etti. 1976 yılında anne ve babasıyla birlikte Avustralya'ya göç etti ve burada evlendi. İki çocuk anası olan Sacide Dede yıllarca çalıştı. A.B.T.T. Derneği kadınlar kolu kurucularından biridir. Şu anda ev hanımı olarak hayatını sürdürmekte ve boş zamanını İngilizce lisan kurslarına devam ederek değerlendirmektedir.

NADİR CELİL

1943 yılında Batı Trakya'nın Gümülcine kenti Meşe köyünde doğdu. İlk öğretimini aynı köyün ilkokulunda bitirdi. 1958 yılında Türkiye devletinin "Öğretmen okulu" parasız yatılı sınavlarını kazanarak Ankara "Atatürk Öğretmen Okulu'na" girdi. 6 yıllık bir öğretimden sonra 1964 yılında öğretmen okulunu bitirip ilkokul öğretmenlik diplomasını aldı ve aynı yıl Batı Trakya'ya köyüne döndü.

1964 yılı sonuna doğru Askerlik eğitimine tabi oldu ve iki yıllık askerlik vazifesinden sonra tekrar köyüne döndü. 1968 - 1972 yılları arasında Gümülcine kentinin Bayatlı köyünde öğretmenlik yaptı. Vazifesi sırasında ilköğretim müfettişliği tebliği ile iki defa vazifesinden alındı. Kısa bir aralıktan sonra tekrar vazifesine başlatıldı. 1972 yılının sonunda öğretmenlik vazifesinden istifa etti. Ailesi ile birlikte Avustralya'ya göç etmeğe karar verdi. 30 Aralık 1972 yılında, uzun bir yolculuktan sonra Avustralya'nın Melbourne Şehrine ayak bastı. Aynı kentin, daha önce gelen Batı Trakyalıların yerleşmiş olduğu Prahran semtine yerleşti.

"Avustralya Batı Trakya Türkleri Derneği" kurucularından biridir. Aynı zamanda cemiyetin çatısı altında kurulmuş olan Türk İlkokulunda da ilk yıllarda öğretmenlik yaptı. Evli ve iki kız çocuğu babası olan Nadir Celil halen Prahran kentinde ikamet etmektedir.

DURŞUN HASAN

21 Mayıs 1959 yılında Batı Trakya'nın Gümölcine kasabasında doğdu. İlkokulu bitirdikten sonra ailesiyle birlikte 1973'te Avustralya'ya geldi. Müziğe meraklı olduğu için altı yıl müzik derslerine devam etti. 1980'de Vatan'a gidip evlendi ve eşiyle birlikte tekrar Avustralya'ya döndü. Biri kız, ikisi oğlan olan üç çocuğu vardır. Dursun Hasan vatan hasretini şöyle ifade ediyor: "İnşallah bir gün vatana kesin dönüş yaparım. Çünkü vatanın çamurlu toprakları halâ burnumda tütüyor.

RUKİYE İBRAHİM

10 Ocak 1956 yılında Türkiye'nin Manisa şehrinde doğdu. 1959'da ailesiyle Batı Trakya'da babasının köyü olan Evren köye yerleştiler. 1971 yılında yine ailesiyle birlikte Avustralya'ya göç etti ve burada evlendi. İki kızı (ikiz), bir oğlu ve iki torunu olan Rukiye İbrahim halen Melbourne'da yaşamaktadır. A.B.T.T. Derneği kadınlar kolunun ilk başkanıdır. řu anda kadınlar derneğine dönüşen bu kolda başkanlık görevini yapmaktadır. Huzur evinde çalışan Rukiye boş zamanlarında kitap okuyup Elele dergisine şiir ve yazılar yazmaktadır. Tabiatı, insanları, kısaca, yaşayan her şeyi seven biridir.

SEBAHAT İBRAHİM

19 Nisan 1968 yılında batı Trakya'nın Çepelli köyünde doğdu. 1970 yılında annesi, babsı ve kızkardeşi ile beraber Avustralya'ya göç etti. Yıllarca Prahran ve South Yarra semtlerinde yaşadktan sonra 1993 te ailesiyle Springvale semtine yerleşti. Çeřitli iş yerlerinin yanısıra lokantalarda çalışan Sebahat İbrahim, 1992 de yılın garsonu seçildi. Sebahat İbrahim'in gayelerinden biri, iki defa kurulup da çok kısa süren A.B.T.T. Derneği Gençlik Kolunu tekrar kurmak ve devam ettirmektir. 1997 yılının sonunda üç arkadaşıyla gençlik kolunu kurdu ve başkanı oldu. Bağlı olduğu dernek yönetim kurulu ve kadınlar derneği ile yakından çalışıp gençlere ve topluma yönelik faaliyetler tertiplemektedir.

TİJEN İSMAİLOĞLU

9 Eylül 1973 te ikiz kızkardeşiyle beraber Avustralya'nın Melbourne şehrinde doğdu. İlkokul tahsilinden sonra Malvern Girls High School'u (Kız lisesi) bitirdi. Harles College'ne devam edip Travel & Tourizm (seyahat ve turizm) diplomasını aldı.

Evli ve iki oğlan çocuk anası olan Tijen, ev işleri ve çocuklarıyla ilgilenmektedir. Boş zamanlarında kitap okuyup kısa hikâyeler ve şiirler yazmaktadır.

EROL MEHMETOĞLU

25 Nisan 1945 yılında Batı Trakya'nın Gümülcine kasabasına bağlı Kargılı Sarıca köyünde doğdu.

İlk öğretiminden sonra tahsilini Aydın Ortaklar İlköğretmen okulunda devam etti ve lise birden ayrıldı.

12 Aralık 1970 tarihinde Avustralya'ya göç etti. Evli ve iki çocuk babasıdır.

PERİHAN HAFİZ-HÜSEYİN

1950'de Kıbrıs'ın Baf kasabasına bağlı Gündoğdu köyünde doğdu. İlkokul tahsilini kendi köyünde, orta ve lise tahsilini ise Lefkoşa'da yaptı. İki yıl çalıştıktan sonra 1972 yılında Avustralya'ya geldi. 1973 yılında Batı Trakya'nın Gümülcine kasabasından olan İrfan Hafız-Hüseyin ile evlendi. (Avustralya'da). İki yıl laboratuvar asistanı olarak çalıştı. Bir yıl RMIT kolejinde tercümanlık ve çevirmenlik kurslarını bitirdi. 1983 yılında Flemington semtindeki Aile Planlama kliniğinde tercüman olarak çalışmaya başladı. Bir kaç yıl bazı ana okullarında yardımcı öğretmen olarak çalıştı. Evli ve iki oğlu olan Perihan Hafız-Hüseyin, şu anda Kensington semtindeki Sağlık Merkezinde ve kendi iş yerleri olan Body Rest Bedding Company - yatak fabrikasında sekreter olarak çalışmaktadır.

FERİHA REŞİTOĞLU

1962 yılında Batı Trakya'nın Rodop vilayetine bağlı Büyük Sirkeli köyünde dünyaya geldi. 1979'da Avustralya'da ikamet eden Salih Reşitoğlu ile evlenip 1980'de Avustralya'nın Melbourne şehrine geldi. Bir oğlan ve bir kız çocuğu olan Feriha Reşitoğlu kendi iş yerleri olan dikiş atölyesinde çalışmaktadır. A.B.T.T. Derneğine bağlı yayın organlarının kurucusudur (Elele dergisi ve 3Z radyo programı). Ayrıca kadınlar kolunun ilk kurucularındandır. Şu anda Basın ve Yayın Kolunda çalışmaktadır

HASAN MEYZİNOĞLU

Hasan Meyzinoğlu, 1941'de Batı Trakya'nın Gümülcine kasabasına bağlı Küçük Doğanca köyünde doğdu. İlk öğrenimini köyünde tamamladıktan sonra gittiği İstanbul Haydarpaşa lisesi ikinci sınıfından ayrıldı. 1970 yılına kadar köyünde çiftçilikle uğraştı. Aynı yılın sonunda ailece (karısı ve oğluyla) Avustralya'ya göç etti. A.B.T.T. Derneği kurucularındandır. Yıllarca işçilik hayatından sonra 1994'te emekliye ayrıldı.

Yazışma adresi:

A.B.T.T.D. Elele Dergisi
16 Kent Street
Prahran VIC 3181
Melbourne - AUSTRALIA

Tel: +61 3 9510 4889
Fax: +61 3 9510 2417

Batı Trakya Türkleri'nin yerleşme merkezi olan
Prahran semtinde belediye tarafından
onlar için yaptırılan anıt
(Little Chapel Street - Princes Garden)